
Я на вівтар любові
однесла всі слова – великі
і маленькі, і вечорові
шепоти й ніжні скрики,
молитви – палкі і покірні,
із душі обдерті, як з кістки,
бунтівливі, та завжди вірні,
і солодкі, як скрип колиски...
І лишилось єдине слово,
що не годне на ролю жертви –
хоч з ненавистю, хоч з любов'ю, –
ну хіба що на торг зі смертю.
Та немає ціни такої...
І немає такого болю...
Чи живою, чи неживою,
Боже, я вибираю ВОЛЮ.

24.02, ред. 8.05.2022

Просто сидіти побіля вікна,
слухати дощ і не слухати вітер.
Просто із травня вдивлятися в літо –
з травня, який не утишився цвітом,
з травня, що сплакатись хоче до дна.

Не утираючи сльози шибкам,
не затуляючи очі од світу,
просто сидіти і слухати жито –
те, що росте там, де сонечко світить,
те, що доспіє при жовтих свічках.

Просто мовчати об тишу скляну,
зіткану з крапель, як слово – із літер,
і не завважити: вітер вже витер
краплю останню, і шибку, і світло
передвечірне – і човга по дну...

18.05.2022